

«Hi ha la tendència a un art ideologitzat, que fa de la injustícia victimisme»

Pocs debuts literaris han sigut tan sonats com el seu amb «Bjuteria». Aquests dies ha estat a Olot presentant el poemari «Juana Dolores, massa diva per a un moment assembleari», la seva primera peça teatral

A Olot has presentat Bjuteria i l'espectacle. És indissociable la teva obra poètica i l'escènica? També s'ha presentat la meva primera peça de videoart, Limpieza, feta amb la meva mare, tres coses molt diferents però que constitueixen la meva feina ara. M'interessa molt no tancar-me en la forma d'una peça, cada idea o cada cosa que vull comunicar exigeix una manera de fer-ho. Tenen a veure perquè les he fet jo, res més.

Què vols comunicar?

Tampoc crec que els artistes haguem de comunicar res, ni transmetre cap missatge polític. A mi no m'agrada la idealització de l'artista, no m'interessa i em molesta. Jo el que intento és fer coses boniques d'allò que em passa. La peça teatral és una peça en la qual em presento com a autora a través del cabreig anticapitalista d'una nena adolescent. No intento expressar cap dogma ni alligonar ningú, no és un lament ni una protesta contra ningú, perquè desgraciadament el teatre no canviarà el món.

Trobes que busquem massa missatges ideològics on potser només hi ha estètica?

Hi ha una tendència a un art ideologitzat, que fa de la injustícia victimisme. El feminisme, la independència i l'antiracisme són els tres pilars que s'aborden artísticament constantment, i a més des d'una victimització i un paternalisme brutal.

En quin sentit?

Per què no hi ha creadors negres a Catalunya? Potser perquè no n'hi ha. No els hem de buscar sota les pedres, perquè per tenir creadors negres que fan merda... queda molt políticament incorrecte, però és veritat. Al final la discriminació positiva va a la contra i m'avorreix. És tota aquesta obsessió pels estudis culturals, per tematitzar-ho tot. Òbviament, però, la meva peça té un component de classe i anticapitalista, però intento que no sigui un pamflet.

A la peça hi barreges Hannah Arendt, Stalin, Pasolini i Beyoncé.

Aquest diàleg de diferents referents és conseqüència de la meva generació, de tenir una relació molt concreta amb l'alta i la baixa cultura, perquè el trap m'agrada molt, però mai serà Unamuno. Sé on són les dues coses. Crec que és el millor de la postmodernitat; de la mateixa manera que critico que amb els estudis culturals s'està configurant una moral progressista que censura, i els artistes serem els primers que ho patirem. Necessitem

omplir quotes i jo com a dona me n'adono que n'ompló, i no m'agradaria que la paritat fos una qüestió de burocràcia, sinó que se'm tractés igual que als meus companys homes artistes.

En moltes crítiques de l'espectacle destaquen que hi surts despullada. No està superat això d'escandalitzar-se pel nu?

En les arts està superadíssim. La pregunta que es fan és qui es despulla. Si és una dona, està provocant; si un home es despulla en escena està fent riure. El nu de la peça crec que està molt influenciat per tot el rebombori que s'ha creat al meu voltant, no crec que estigui provocant per sortir despullada. Abans estaria provocant per fer un espectacle en castellà sent una artista catalana; em sembla molt més nu fer una obra en castellà sortint de l'Institut del Teatre que no pas despullar-me.

I per què et despulles?

No vull simbolitzar res. La nuesa és el meu cos, soc jo, un llenç blanc... no significa res. Em sorprèn que és critiqui la nuesa perquè: o ho volen fer per ridiculitzar-me i fotre'm perquè relaciona la meva figura amb altres aspectes, fins i tot ideològics, o la gent no té ni idea de teatre contemporani o encara tenim una espècie de moral que ens escandalitzem per veure algú despulat en escena. Si tothom veu porno, per favor. M'agrada el cos nu i les meves referències també són pictòriques i escultòriques.

Alguns titllen el que fas de pura provocació.

Dir-li que provoca a una actriu que surt despullada en escena a fer el que jo faig és ser profundament ignorant, perquè la provocació està obsoleta i no té cap mena de sentit. I masclista, perquè si un noi ensenya el cul, no l'hi diran. La provocació està molt lligada a la feminitat i a mi m'encanta, prefereixo que atribueixin la meva obra a una provocació que no pas a un pamflet polític.

I tu com definiries el que fas?

És un solo performàtic on poso en diàleg referents que m'agraden, textos meus, vídeos, objectes que em semblen bonics i simbòlics... que m'ajuden a crear una espècie de narrativa en relació als meus orígens i les meves arrels andaluses. Intento fer alguna cosa bonica, en sentit profund i no superficial, del que ha significat a vegades ser castellanoparlant a Catalunya, una situació que ha mutat al llarg dels anys. És una peça que vaig començar a assajar en un centre cívic, i era més feta per mi, pels amics i pares, amb voluntat professionalitzadora. És una presentació de mi mateixa, per això el meu nom és al títol.

Qui l'hauria de veure?

Aquells a qui els agradi l'art i el teatre, que siguin crítics en l'àmbit formal i de contingut amb aquesta merda d'inèrcies ideològiques que estem vivint ara, de les quals no som conscients i em fa por que normalitzem certes coses. La gent que estimo ja l'ha vista.

Hem parlat molt de teatre, però el poemari ha sigut un èxit després de rebre el premi Amadeu Oller. Mai vaig pensar en vendes, presentacions ni recitals, perquè Bjuderia està recitat molt abans de ser publicat. He tingut molta sort, és el poemari en català més venut antologies a banda; no em puc queixar, però m'és completament aliè això.

Treballes en nous poemes?

Estic treballant en un poemari que es dirà Cariàtide, però no crec que publiqui aviat, perquè necessito molt temps per escriure i llegir. El teatre és diferent, perquè sí que tinc ganes de centrar-me en la meva segona peça. Tinc més ganes d'assajar alguna cosa nova que d'escriure, perquè és un moment complicat.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/cultura/2021/02/05/hi-ha-tendencia-art-ideologitzat/1087283.html?utm_source=rss